

Carta Prelat (novembre 2011)

Mons. Echevarría: L'apostolat, deure joiós per als cristians, ens impulsa a continuar la missió de Crist que porta a terme l'Església, cadascú des de la seva situació en el Cos místic. El bon exemple, sempre fonamental, té particular importància en els moments actuals.

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Amb el mes de novembre, l'Església ens convida a aixecar la mirada més enllà de l'horitzó terrenal. La solemnitat de Tots Sants, que avui celebrem i, demà, la commemoració dels fidels difunts, ens parlen de que Déu ens ha creat per servir-lo i lloar-lo a la terra i gaudir d'Ell eternament al Cel. La vida terrenal, per llarga que sigui, es queda en un instant brevíssim en comparació amb l'eternitat. Ensenya un dels salms: *l'home dura com l'herba, la seva florida és com la dels camps; desapareix quan hi passa una ventada, i ni es coneix el lloc on era. Però l'amor de Jahvè pels seus fidels és de sempre i dura sempre*¹. Moltes vegades he sentit comentar aquestes paraules al nostre Pare, coronades amb el *vultum tuum, Domine, requiram!*².

L'únic definitiu, allò que de veritat paga la pena, és arribar a la casa del Pare, on Jesucrist ha anat per preparar un estatge³. Ho saben bé les ànimes benaurades que ja gaudeixen de la visió beatífica al Cel, i anhelen arribar-hi les que es purifiquen al Purgatori abans de ser admeses a la glòria.

Aquestes commemoracions litúrgiques, i tot el mes que comencem, constitueixen una bona ocasió per fer un examen de consciència més profund, revifant les ànsies de Déu i rectificat allò que calgui rectificar. *¿Què en traurà l'home de guanyar tot el món, si perd la vida? O ¿què podrà donar l'home, que valgui tant com la vida?*⁴. Aquestes preguntes de Nostre Senyor haurien de ser molt presents en les nostres jornades i il·luminar tot el nostre actuar. Perquè, ***Quin profit en treu, l'home, de tot allò que pobla la terra, de totes les ambicions de la intel·ligència i de la voluntat? Què val això, si tot s'acaba, tot s'esfondra, si són bambolines de teatre totes les riqueses d'aquest món terrenal; si després és l'eternitat per sempre, per sempre, per sempre? (...)***

Menteixen els homes quan diuen per sempre en coses temporals. Tan sols és veritat, amb una veritat total, el per sempre de cara a Déu; i així és com tu has de viure, amb una fe que t'ajudi a sentir sabors de mel, dolçors de cel, en pensar en l'eternitat que de debò és per sempre⁵.

Una mirada al món ens mou a considerar amb dolor que molts -homes i dones, joves i ancians- recorren les sendes terrenals gairebé sense considerar la seva destinació eterna. Altres inquietuds i necessitats ocupen gairebé per complet el seu horitzó vital, i, de vegades sense culpa pròpia, desconeixen la dignitat a la qual Déu els crida, la felicitat sense terme a què els convoca. Tu i jo, cada cristià conscient de la grandesa de la seva vocació, no podem romandre indiferents davant la sort d'aquestes multituds que no coneixen Déu o el posen entre parèntesis. Davant aquesta realitat, no hi ha pessimismes. Hem de pregar al Senyor que ens ompli del seu zel i que siguem conscients que, amb l'oració i la mortificació, ens acostem fins

¹ Sal 102 [103] 15-17.

² Cf Sal 26 [27] 8.

³ Cf Jo 14, 2-3.

⁴ Mt 16, 26.

⁵ Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 200.

a l'últim racó del planeta. Estimem tota la humanitat? Com reaccionem davant les notícies de països llunyans?

A la Carta apostòlica publicada dies enrere, convocant un any de la fe per d'aquí a alguns mesos, Benet XVI reafirma aquesta responsabilitat fonamental dels fidels catòlics. **No podem deixar que la sal esdevingui sosa i la llum romanguí oculta** (cf. *Mt* 5, 13-16). **Com la samaritana, també l'home actual pot sentir de nou la necessitat d'acostar-se al pou per escoltar Jesús, que convida a creure en Ell i a extreure l'aigua viva que brolla de la seva font** (cf. *Jo* 4, 14)⁶. El pensament de la Comunió dels sants, tan viu en les pròximes setmanes, ens impulsarà a demanar a la tercera Persona de la Santíssima Trinitat que augmenti en cadascun el desig d'apropar moltes ànimes. *Ure igne Sancti Spiritus!*, clamem amb la invocació que tant removia el nostre Pare. ¡Encén-nos, Senyor, amb el foc de l'Esperit Sant! Que la teva acció en les nostres ànimes -llum a la intel·ligència, decisions operatives en la voluntat, fortalesa al cor- ens impulsi a un apostolat constant, aprofitant totes les ocasions -i sabent crear ocasions noves- per ajudar a que s'apropin a Déu les persones amb qui ens trobem.

Hem d'insistir diàriament en la tasca apostòlica amb renovat ardor. **Hem de descobrir de nou -prosegueix el Papa- el gust de nodrir-nos amb la Paraula de Déu, transmesa fidelment per l'Església, i amb el Pa de la vida, ofert com a suport a tots els seus deixebles** (cf. *Jo* 6, 51). En efecte, l'ensenyament de Jesús ressona encara avui amb la mateixa força: "Treballem no per l'aliment que pereix, sinó per l'aliment que perdura fins a la vida eterna" (*Jo* 6, 27). La pregunta plantejada per aquells que l'escoltaven és també avui la mateixa per a nosaltres: "Què hem de fer per realitzar les obres de Déu?" (*Jo* 6, 28). Sabem la resposta de Jesús: "L'obra de Déu és aquesta: que cregueu en aquell que Ell ha enviat" (*Jo* 6, 29). Creure en Jesucrist és, per tant, el camí per poder arribar de manera definitiva a la salvació⁷.

Fixem-nos, com sempre, en la figura amabilíssima del Redemptor. Cal creure en Ell, el nostre Déu i Salvador, que vol menar-nos a la glòria de Déu Pare amb l'assistència de l'Esperit Sant. Tan intensament ho desitja, que en una ocasió va manifestar als deixebles: *ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendantur?*⁸; he vingut a calar foc a la terra, i què vull sinó que s'encengui?

Aquestes paraules esperonaren l'ànima de sant Josepmaria des de molt jove. ***Durant anys, m'encenia en amor de Déu la consideració de l'afany de Jesús per incendiar el món amb el seu foc. I no podia contenir dins meu aquell bull que s'obria impetuosament en la meua ànima i que, expressant-se en les paraules mateixes del Mestre, sortia a crits de la meua boca: ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendantur? ... Ecce ego quia vocasti me (Lc 12, 49; 1Re 3, 9); he vingut a calar foc a la terra, i què vull sinó que cremi? ... Sóc aquí, perquè m'has cridat***⁹. I afegia que, per a la seva ànima, aquestes paraules eren un esperó: ***que ho siguin també per a vosaltres, que no estigueu mai apagats, que us sapigueu portadors de foc diví, de llum divina, de calor de cel, d'amor de Déu, en tots els ambients de la terra***¹⁰.

Demanem al Paràclit que encengui els nostres cors, que ens faci experimentar, amb Crist, el zel per la salvació de tots. ***Aquell ignem veni mittere in terram!, He vingut a la terra a calar-li foc, ens ha de cremar l'ànima. I hem d'estar decidits, absolutament decidits, a dir al***

⁶ Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 3.

⁷ *Ibid.*

⁸ *Lc* 12, 49 (Vg).

⁹ Sant Josepmaria, Carta 9-I-1959, n. 9.

¹⁰ Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 12-II-1975.

Senyor: ecce ego quia vocasti me! (1 Sam 3, 8), aquí em tens!, Perquè m'has cridat a ser cristià. ¿Pare de família? Pare de família. ¿Fill de família? Fill de família. ¿Mare de família? Mare de família. Però calant foc a tot allò que toqueu. Si no caleu foc allò que teniu al voltant, vosaltres mateixos us cremareu tontament, per deixar només unes cendres, en lloc d'una brasa de llum i calor¹¹.

L'apostolat, deure joïós per als cristians, ens impulsa a continuar la missió de Crist que porta a terme l'Església, cadascú des de la seva situació en el Cos místic. El bon exemple, sempre fonamental, té particular importància en els moments actuals. Hi pot haver persones allunyades de Déu, o de la pràctica religiosa, que no admetin una conversa de contingut sobrenatural o simplement espiritual. Però el testimoniatge d'una conducta recta -en la vida personal, familiar, professional, social- mai no passa desapercbut. Aquestes dones i aquests homes, encara que potser no ho reconeixin obertament, sovint demanen en el seu cor per les raons d'aquesta conducta, i així comencen ja a obrir-se a la llum del Senyor. **Amb la seva mateixa existència en el món** -escriu el Papa-, **els cristians són cridats efectivament a fer resplendir la Paraula de veritat que el Senyor Jesús ens va deixar¹²**. En aquest sentit, com suggereix Benet XVI, l'estudi o repàs del Catecisme de l'Església Catòlica adquireix una importància particular: per conèixer millor la fe i les seves conseqüències, i comunicar-les a altres. No deixem d'acudir a aquesta font i suggerim-la als qui tractem.

La fe no s'esgota en el coneixement de les veritats contingudes en el dipòsit de la Revelació, sinó que requereix, pel seu propi dinamisme, manifestar-se exteriorment. Com ensenya sant Pau, la fe per *caritatem operatur¹³*, actua per mitjà de la caritat, i la caritat es mostra en fets concrets de servei als altres, d'atenció, d'interès per les seves coses, començant pels més propers. La primera manifestació es tradueix en desitjar el mateix que Déu vol: *que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat¹⁴*. En una paraula, comunicar la fe rebuda. Aquest és l'objectiu que el Papa assenyala en la seva recent carta apostòlica, **ja que avui succeeix amb freqüència que els cristians es preocupen molt per les conseqüències socials, culturals i polítiques del seu compromís, al mateix temps que segueixen considerant la fe com un pressupost obvi de la vida comuna. De fet, aquest pressupost no només no apareix com a tal, sinó que fins i tot sovint és negat. Mentre que en el passat era possible reconèixer un teixit cultural unitari, àmpliament acceptat en la seva referència al contingut de la fe i dels valors inspirats per ella, avui no sembla pas que sigui així en molts sectors de la societat¹⁵**.

Durant tota la vida, sant Josepmaria va predicar la necessitat d'amarar amb la fe els pensaments, les paraules i les obres. Insistia que, en entrar en contacte amb altres persones, hauríem de plantejar-nos de seguida la manera d'ajudar-los a acostar-se a Déu. Solia fer una comparació. *Us fixeu en com hi ha en tots els homes -també en tu i en mi- com un prejudici psicològic, una espècie de psicologia professional? Quan un metge veu pel carrer una altra persona que passa, sense adonar-se'n pensa: "aquesta persona va malament del fetge". I si la mira un sastre, comenta: "que mal vestit, o que bé, quin bon tall!". I el sabater es fixa en les sabates ... I tu i jo, fills de Déu, dedicats a servir els altres en el món, per amor del Senyor, quan contemplem la gent, hem de pensar en les ànimes: vet aquí una ànima -hem de dir-nos-, una ànima que cal ajudar, una ànima a la qual s'ha de comprendre, una ànima amb la qual hem de conviure, una ànima que cal salvar¹⁶*.

¹¹ Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 9-II-1975.

¹² Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 6.

¹³ *Gal* 5, 6.

¹⁴ *1Tm* 2, 4.

¹⁵ Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 2.

¹⁶ Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 25-II-1963.

És lògica aquesta manera de procedir, **perquè qui ha descobert Crist vol dur els altres vers Ell. Una gran alegria no es pot guardar per un mateix. Cal transmetre-la**¹⁷. Així s'han comportat els seguidors fidels del Senyor en totes les èpoques. «Quan descobriu quelcom que us ha estat de profit -predicava sant Gregori el Gran-, mireu d'atreure els altres. Teniu, doncs, que desitjar que altres us acompanyin pels camins del Senyor. Si aneu al fòrum o als banys, i topeu amb algun que es troba desocupat, convideu-lo a que us acompanyi. Apliqueu a l'espiritual aquest costum terrenal i, quan aneu a Déu, no ho feu sols»¹⁸.

Pensem que, malgrat el clima de deixadesa i relativisme, al cor de tots hi ha una fam d'eternitat que només Déu pot satisfer. Aquesta realitat pot constituir un ferm punt de suport per renovar diàriament l'afany apostòlic, sabent que el Senyor desitja servir-se dels cristians, de tu i de mi, com a instruments per portar altres al Cel. Encara que ens veiem i siguem realment poca cosa, ***ens hem d'encendre en el desig i en la realitat de portar la llum de Crist, l'afany de Crist, els dolors i la salvació de Crist, a tantes ànimes de col·legues, d'amics, de parents, de coneguts, de desconeguts -siguin qualssevolles les opinions en coses de la terra-, per donar-los a tots una bona abraçada fraterna. Llavors serem robí encès, i deixarem de ser aquest res, aquest carbó pobre i miserable, per ser veu de Déu, llum de Déu, foc de Pentecosta!***¹⁹.

Els dies passats, he estat a Pamplona per presidir la investidura d'alguns doctorats honoris causa per la Universitat de Navarra. Després, a Madrid, he tingut reunions amb milers de fidels de la Prelatura, cooperadors i amics. He demanat a la Trinitat Santíssima que renovi en tots l'afany apostòlic, col·laborant en la nova evangelització de la societat amb el seu apostolat personal d'amistat i confiança, i també promovent activitats formatives que portin el missatge de Crist a tots els ambients.

Abans d'acabar, us demano oracions pels trenta-cinc germans vostres que rebran l'ordenació diaconal el proper dia 5, a Roma. Demaneu per a ells, i per a tots els ministres de l'Església, un cor a la mesura del Cor de Crist.

Seguim molt units al Romà Pontífex i en comunió amb els bisbes diocesans. Agraïm al Senyor els fruits espirituals que atorga a l'Església mitjançant la tasca apostòlica dels fidels de l'Obra. Ho farem especialment el proper dia 28, aniversari de l'erecció de l'Opus Dei en prelatura personal. Que el nostre reconeixement arribi a Déu per mans de la Santíssima Mare de Déu.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

Xavier

Roma, 1 de novembre de 2011

¹⁷ Benet XVI, Homilia, 21-VIII-2005.

¹⁸ Sant Gregori el Gran, *Homilies sobre els Evangelis*, I, 6, 6 (PL 76, 1098).

¹⁹ Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 2-VI-1974.